

เทศน์หลังจ้งหัน

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหารธรรม วันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๑

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

หลวงพ่ : เรื่องอย่างนี้ ถ้าคนอื่นพูดมันก็เป็นตำรา แล้วตำรามันเป็นทฤษฎี มันก็ว่ากันไป มันสูงสุดสู่สามัญนะเรื่องอย่างนี้

โยม : (เสียงไม่ชัดเจน)

หลวงพ่ : เรื่องอย่างนี้มันมี แล้วเวรกรรมมี ทีนี้เวรกรรมมี มันก็หมุนไปอย่างนี้ เพราะว่าเราคุยกับหมอนะ เวลาเราคุยกับหมอน หมอนที่เขาเก่ง พวกหมอนวด หมอนสมุนไพร เวลาเขาช่วยมาทุกคนมีกรรมใช่ไหม เพราะเราไปช่วยให้เขาหมดจากกรรม กรรมมันก็อยู่ที่เราแล้ว ทีนี้พวกนี้เขาจะได้ออกด้วยการทำบุญต่อไง ทุกคนมีบุญมีกรรมมา นี่กรรมของเขาใช่ไหม

อย่างพูดถึงการทรงเจ้าเข้าทรง การทรงเจ้านะ การทรงเจ้า ถ้าประทับทรงแบบว่าเขามาช่วยโลกนั่นอีกเรื่องหนึ่ง แต่ต่อๆ ไปแล้วมันทำเป็นอาชีพ พอเป็นอาชีพ เราถึงไม่เชื่อตรงนี้ไง สิ่งทีจริงก็มี สิ่งทีปลอมก็เยอะ ก็เหมือนพระเรา เอ็งเห็นพระไหม พระก็พระ ก็พระนี่ไง แล้วพระองค์ไหนเป็นพระละ อันนั้นก็เหมือนกัน เพียงแต่เราเข้าถึงไม่ถึง

อันนี้เหมือนกัน เราจะพูดถึงอย่างที่ว่า การต่ออายุ ถ้าการต่ออายุอย่างนั้นมันก็การต่ออายุอย่างทีพูดเมื่อกี้ ไปทางทรงเจ้าเข้าทรง เขาก็ต่ออายุกันไปเพื่ออย่างนั้น แต่ของธรรมดาไม่ใช่เป็นอย่างนั้น ของธรรมดา พูดถึงนะ พูดถึงธรรม พระพุทธเจ้าบอกว่า พระอรหันต์ ถ้าเธออยู่อีกกับหนึ่งก็อยู่ได้ พระพุทธเจ้าอยากอยู่ต่อ เขาพูดอย่างนั้นเลยนะ พระอรหันต์อยากอยู่ต่อ เดียวก็ว่าพระอรหันต์มีกิเลสอีก ไม่ใช่

อาณนทฺ์ เราบอกเธอแล้วไม่ใช่หรือ เราบอกเธอถึง ๑๖ ครั้ง ที่นั่นๆ ให้เธอนึกอาธรรณาไว้ ถ้าเธออาธรรณาไว้เราจะ ๕ ห้ามเธอถึง ๓ วัน วันที่ ๔ เราจะนิ่ง คือการรับโดยคหุฎฐิภาพว่าเรารับการอยู่ต่อไป อยู่อีกกับหนึ่งก็อยู่ได้ แต่เธอไม่นิมนต์เราเลย พอเธอไม่นิมนต์เรา พอถึงเวลาแล้วมารมาคลใจใจ มารบอกมานิมนต์ให้นิพพานไป “มารเอ๋ย เมื่อใดภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาของเรายังไม่เข้มแข็ง ยังไม่สามารถทรงธรรมวินัยได้ เราจะไม่ยอมนิพพาน” มารก็นิมนต์อยู่ตลอดเวลา

แล้วถ้าพูดถึงมารนิมนต์ มันก็เหมือนกับเป็นเรื่องภายในของพระพุทธเจ้า แต่พระอาณนทฺ์อาธรรณาบิ๊ป มีเหตุมีผลใช้ใหม่ อยู่อีกกับหนึ่งก็อยู่ได้ ที่นี้พอพระอาณนทฺ์ไม่ได้นิมนต์ เพราะพูดบอกเป็นนัยถึง ๑๖ เทียว แล้วพระอาณนทฺ์บอกมารก็คลใจเหมือนกัน ไม่ให้นิมนต์

ที่พระอาณนทฺ์โดนปรับอาบัติมีอยู่ ๒ กรณีตอนพระพุทธเจ้านิพพานแล้ว

๑. ไม่นิมนต์พระพุทธเจ้าไว้

๒. ตากผ้าพระพุทธเจ้าไว้แล้วเหยียบ

พระอาณนทฺ์บอกว่าไม่มีอาบัติเลยเพราะไม่มีเจตนา ไม่เข้าใจอะไรเลย แต่เพื่อความสมานฉันท์ในสังคม ท่านยอมปลงอาบัติทุกกฎ ๒ ข้อ

จะบอกตรงนี้ไง บอกว่า ถ้าพระอรหันต์จะอยู่อีกกับหนึ่ง คุณอย่างเรายกตัวอย่าง อย่างหลวงตาเลย หลวงตาเวลาท่านอยู่ของท่าน เวลาท่านเทศน์ธรรมะ เวลาท่านเทศน์ธรรมะท่านไปจ้อยๆ เลย เพราะธรรมะนั้นออกมาจากใจของท่าน แต่เวลาท่านจะลุกจะนั่งทำไม้ออดออยล่ะ ออดออยนี้เรื่องของร่างกาย จะอยู่อีกกับหนึ่งถ้าร่างกายแข็งแรง จะอยู่อีกเมื่อไหร่ก็ได้ ที่นี้ร่างกายมันเสื่อมสภาพ แต่หัวใจนั้นไม่มีเสื่อมสภาพเลย พวกเราใจไม่มีอายุ แต่มันอยู่ในชีวิตมันก็อยู่ไป ๑๐๐ ปี เราอยู่ขนาดไหน

ที่นี้ถ้าต่ออายุนะ คำว่า “ต่ออายุ” ตรงนี้เอง ถ้าคนจะตาย จิตมันจะออกจากร่าง จิตจะออกจากร่าง นี่คือการตาย ตาย วิญญาณออกจากร่างไป มันก็ไปเกิดภพใหม่ ไปเกิดภพใหม่มันก็ทิ้งร่างกายนี้ไว้ แต่ถ้าเราไม่ให้ไป มันก็อยู่กับร่างกายนี้ไปได้ มันอนิจจัง ใจ ชีวิตนี้มันอนิจจัง มันแปรสภาพได้ มันเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาใช้ใหม่ ประสาเรา เราอยู่ที่นี้หรือเราตายไปก็จิตดวงเก่านี้

แหละ แต่จะได้สถานะใหม่ต่อๆ ไป ที่นี้สถานะเราอยู่นี่ก่อนก็ได้ ขยายกึ่งที่ว่าเห็นตัวเองเข้าไปจุด
ในครรภ์ของหลาน แล้วไปถามหลวงปู่มันไง เวลานั้นภาวนาไปเห็นจิตเข้าไปอยู่ในท้องของ
หลาน หลวงปู่มันบอกให้กำหนดจิตแล้วตัด พอตัดปั๊บ มันก็เป็นประเด็นขึ้นมาแล้ว ตัวเองยังอยู่
ยังไม่ตาย ไปเกิดได้อย่างไร สอง เวลาตัดเข้าไป มาสัตว์หรือเปล่า

โออย่างนี้เราจะบอกเลย คุณอย่างปกติเรา เวลาเราตายไป เราต้องไปขมบาลไปตัดสินว่าจะ
ไปไหนกัน เพราะพวกเราทำดีทำชั่วด้วย เทวทัตไม่ต้องไปขมบาล ลงไปเลย คหบดีเวลาตายขึ้น
สวรรค์ไปเลย คือเราจะบอกว่ามันไม่ ๑๐๐ เปอร์เซนต์ไง มันมีกรณียกเว้น กรณีที่ว่าไม่ต้องไป
ตรงนั้นก็ได้อ้อ ถ้าทำดี ทำดีมากๆ

ที่นี้การต่ออายุ หลวงปู่ฝั้นท่านไปต่อหลวงปู่ขาว ท่านคอยช่วย สมัยนั้นนะ สมัยนั้นมัน
แบบว่าหลวงปู่มันท่านเริ่มวางรากฐานของศาสนา แล้วมันต้องแก้ไข มันต้องปรับปรุงอะไรอีก
เยอะมาก แล้วถ้าครูบาอาจารย์เป็นหลักเป็นชัยนะ ที่ว่าหลวงปู่ฝั้นท่านทำได้ ท่านรู้ เวลาหลวงปู่
ฝั้น หลวงปู่อะไรที่ไปหาหลวงปู่มัน ท่านจะบอกให้ช่วยๆ เวลาหลวงปู่ฝั้นท่านไปแก้ไขให้
หลวงปู่ขาว แล้วเวลาตัวท่าน ท่านพูดเอง เพราะว่าเราไปอยู่ที่นั่นมา เราอยู่วัดอุดมสมพรหลายปี
ท่านบอกหลวงปู่สุวัจน์ว่าให้ไปสร้างกุฏิไว้ที่ถ้ำศรีแก้ว แล้วท่านจะเข้าสมาบัติ ถ้าท่านเข้าสมาบัติ
ท่านฟอกใจของท่าน ท่านจะอยู่ได้อีกนานเลย

ที่นี้ไปสร้างมันเสร็จไม่ทัน พอไปสร้างเสร็จไม่ทันก็ยังจำพรรษาอยู่ที่วัดอุดมสมพร
นั่นนะ พอจำพรรษาอยู่ที่วัดอุดมสมพร คนโน้นก็เข้า คนนี้ก็เข้า ท่านบอก หมายถึงว่า ท่านขอ
ท่านขอว่า ในพรรษานี้ ใน ๓ เดือนนี้ให้ใครกันไม่ให้คนเข้าไปหาท่าน ท่านจะฟอกของท่านเอง
ไง อันนี้ไอ้คนคุ้นเคย ไอ้คนคุ้นเคย ไอ้คนที่ไปประจำ ไอ้คนกันเอง เคยเข้าเคยออกหรือสนิท มัน
ไม่ยอม มันฝ่าเข้าไป พอฝ่าเข้าไปปั๊บ โอโฮ! หลวงปู่สุวัจน์ท่านเป็นเลขา ท่านพยายามจะกันไว้ให้
ที่นี้คนเข้าใจผิด เข้าใจหลวงปู่สุวัจน์ผิดว่าหลวงปู่สุวัจน์ใจเหินยว คือว่าก็คักกัน แต่เวลาพออย่างนั้น
ปั๊บ พอกลางพรรษาท่านก็ป่วย ก็พระเพื่อนไปถามท่านเอง เพราะพระเพื่อนเป็นผู้อุปัฏฐาก ไป
ถามหลวงปู่ “หลวงปู่ หลวงปู่ป่วยคราวนี้จะหายบ่”

“โอ้อ! หลับตาลงเมื่อใดมีแต่ผู้เอน้ำตามาฝากวะ”

ตีความไม่ออกนะ เพราะท่านพูดออกไปปั๊บ พระมันจะเสียดำลั้งใจหมด ท่านรู้เลยว่าท่านต้องเสีย หลับตาลงเมื่อไหร่คือตายใจ ตายลงเมื่อไหร่นะ มีแต่น้ำตาท่วมวัด แต่ท่านไม่พูดตรงๆ ท่านบอกหลับตาลงเมื่อใดก็เห็นมีแต่คนเอาน้ำตามมาฝาก คือท่านไม่ได้สะเทือนอะไรเลย แต่ถ้าพูดถึงท่านขอ ท่านขอบอกว่าอย่าให้เข้าไปหาท่านใน ๓ เดือนนะ ท่านยังไม่ตาย แล้วท่านแข็งแรงมากนะ

เช่น หลวงปู่จวน อาจารย์วัน เวลาตอนที่ท่านเสีย โอ้โฮ! ยังเข้มแข็งเลยนะ แล้วถ้าพวกนี้อยู่นะ มันจะประโยชน์ศาสนาขนาดไหน แต่ที่นี้ อย่างเช่นหลวงปู่จวน หลวงปู่วัน อาจารย์สิงห์ทอง มันเป็นของท่านจริงๆ เพราะรู้หมด เพราะเราอยู่ที่นั่นพอดี เราอยู่ที่นั่นพอดี เพราะว่าเขาไปนิมนต์กัน ท่านลงจากวัดมา ท่านเขียนเลย ท่านเขียนบนกระดานคำว่าวัดนี้ยกให้ท่านแยง ท่านเขียนเลยนะ เหมือนประสาเรา จะลงไปเขียนในพินัยกรรมไว้เลยว่ากูจะไปตาย แล้วกรรมดาท่านจะไปไหน มันจะมีโยมอุปัฏฐากคนหนึ่งมาจากภูเก็ท ผู้หญิงนี้จะไปไหน จะไปด้วย จะเป็นผู้อุปัฏฐาก คราวนั้นบอกเอ็งไม่ต้องไป เอ็งอยู่วัด ไปคนเดียว เราไปไหนต้องมีพระอุปัฏฐากใช้ไหม ท่านมาองค์เดียวเลย ท่านไม่ให้ใครมาด้วยเลย คือท่านจะมาตาย มันเป็นอย่างนั้น มันเป็นกรรมของแต่ละบุคคล เวลาอย่างนี้มันยังไปตายได้

แต่ถ้าพูดถึงจริงๆ นะ เราจะพูดอย่างนี้ เราจะบอกว่า พระอรหันต์จะอยู่ต่อไปก็อยู่ได้ มันแก้ไขได้ มันทำได้ เพราะเรื่องอย่างนี้มันจิตออก จิตเรารู้ เราคุมได้หมด มันจะไปไหนเรารู้หมด แล้วถ้ากูไม่ไปมันจะเกิดอะไรนะ เพียงแต่ว่าประสาเรานะ ถ้าเราปล่อยตามธรรมชาติ ไปไหนก็ไป คือว่าไม่ยินดียินร้าย มันก็ไปตามธรรมชาติมัน แต่ถ้าเราตั้งสติ กูไม่ไป มันจะไปไหน แล้วกูไม่ตาย มันจะตายได้อย่างไร เพียงแต่ว่าพอเราไม่ตาย มันไม่ไหวใจ ร่างกายมันไม่ไหว ร่างกายมันเสื่อมสภาพ อยู่แล้วมันโอดมันโอย ทิ้งเลย

แต่ไอ้อย่างที่ว่าที่ต่อ มันต่อแล้วมันแข็งแรงหมดด้วยนะ หลวงปู่ขาว เขาไปแกะสลัก หมออวย เกตุสิงห์ ที่ไปแกะสลักไว้ที่หน้าผา นั่นนะช่วยกัน แล้วหลวงปู่ฝันด้วย เพราะเมื่อก่อนนะ พระรักกันมาก แล้วส่วนใหญ่แล้วเป็นกรรม พูดอะไรกันผิดถูก ทุกคนเป็นสุภาพบุรุษ ผิดต้องยอมรับว่าผิด ถูกต้องยอมรับว่าถูก คุยอะไรกันง่ายมากเลย แล้วมาช่วงทำยาๆ ไปมันตะแบงกันไปหมดแล้ว มันพูดกันไม่รู้เรื่อง แต่เดิมนะ โอ้โฮ! พระเราขาวเป็นขาว ดำเป็นดำ แล้วมันอยู่กันมี

ความสุข เคี้ยวนี้เทาๆ เทาๆ เทาๆ กันไป แต่เอ็งอยู่ของเอ็งเถอะ กูไม่ไหว เราก็ออยู่ของเรา ไม่เอามันรับสภาวะอย่างนั้นไม่ได้

ต่อได้ แต่ที่นี้การต่ออย่างนี้ละ พุคถึงการต่อ ถ้าพุคถึงเป็นสังขธรรม สังขธรรม ต่อหรือไม่ ต่อมันมีคุณค่าเท่ากันไง ที่นี้ถ้าพุคถึง ถ้าการต่อชีวิตปั๊บ ถ้าเราบอกว่าเราเป็นผู้ที่มีความสามารถต่อชีวิตคนได้ ทุกคนจะมาหาเราเลยนะ แล้วให้เราต่อให้ โอ้ย! เงินทองไหลมาเทมาเลย แล้วมันต่อเพื่ออะไรละ

อันนี้คำว่า “ต่อได้” มันเป็นของแต่ละบุคคลที่เราทำกันเพื่อประโยชน์สังคม อยู่หรือตายมีค่าเท่ากัน สมมุติเราต้องตายวันนี้ เราต่อชีวิตเราไปอีก ๑๐ ปี อีก ๑๐ ปีตาย กับวันนี้ตาย มันต่างกันตรงไหน คือเราไม่ต้องไปเคียดรื้อนตรงนั้นไง เราไม่ต้องไปเคียดรื้อนตรงนั้น อ้าว! วันนี้เราต้องตาย แล้วเราต่อชีวิตไปอีก ๑๐ ปี อีก ๑๐ ปีเราก็ตาย แล้วเราได้อะไรขึ้นมา แต่ ๑๐ ปีที่อยู่ทำดีมันก็ได้ผลดีไป ๑๐ ปีที่อยู่ทำชั่วนะ ใจตายตอนนี้กูได้ไปสวรรค์ กูทำดีไว้ แล้วกูต่อไปอีก ๑๐ ปีแล้วกูไปปล้นจีเขาดลอนนะ กูตายไป กูตกนรกไปเลย

เราจะบอกว่าเรื่องนี้มันเป็นเรื่องธรรมดา เพียงแต่ธรรมดานะ พ่อแม่เราหรือว่าญาติเรา เราถือยากให้ชีวิตยืนยาวมันก็เป็นเรื่องธรรมดา ที่นี้อย่างถ้าเป็นธรรม ธรรมะก็คืออนิจจัง มันเป็นอย่างไร เราก็เป็นอย่างไร ที่นี้อย่างที่กรณีอย่างที่ว่าเวลามันมีกรรมนิมิต ถ้ามีชีวิตอยู่ เราแก้ของเราไปเรื่อยๆ แก้ของเราได้นี้ดีมาก

กรรมนิมิต เพราะกรรมนิมิตมันบอกนะ เพราะมีคนมาหาเยอะ เวลาพ่อแม่พอเริ่มอายุจะหมดจะเห็นพวกขมบาล ขมบาลส่วนใหญ่แล้วจะเป็นคนไทยโบราณ เป็นคน เป็นผู้ชายโบราณนุ่งผ้าแดง ร่างกายจะกำยำมาก ถ้าเห็นอย่างนั้นนะ ไม่กี่วันคนนั้นจะต้องหมดอายุ ถ้าใครเห็นคนเวลานอนไป สิ้นไปเห็นคนไทยร่างกายแข็งแรง นุ่งโจงกระเบนสีแดง

โยม : (เสียงไม่ชัดเจน)

หลวงพ่ : แล้วตอบว่าอย่างไร

โยม : (เสียงไม่ชัดเจน)

หลวงพ่อบอกว่า : ใช้ส่วนใหญ่ในพระไตรปิฎกมีอยู่ เวลาคนตายจะถามว่าเห็นธรรมะใหม่ ฟังว่า
 ง่ายๆ ธรรมะนี้ง่ายมากเลย แต่ตัวเองไม่เห็น เห็นธรรมะใหม่ ไม่เคยเห็น ไอ้พวกนี้จะตอบว่าไม่เคย
 เห็นทั้งนั้นนะ ยมบาลจะถามกลับเลย เห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตายใหม่ นี่ธรรม ธรรมะคือ
 การเกิด แก่ เจ็บ ตาย กับไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย ที่ว่าเห็นคนตายนี้ไง เห็นเกิด เห็นเจ็บ เห็น
 แก่ เห็นตาย พระพุทธเจ้าออกบวชเลย พอลงมาปั๊บ มันสะเทือนใจ เพราะพวกเรา เดี่ยวนี้
 วิทยาศาสตร์มันเจริญไป

ถ้าเป็นคนโบราณนะ หลวงปู่สุวรรณหรืออย่างไร ที่ประวัติของท่าน ที่ไปเห็นหมู่บ้านทั้ง
 หมู่บ้านเลย กรรมแปลกเนาะ หลวงปู่สุวรรณ หมู่บ้านทั้งหมู่บ้านเลย เขาออกไปทำงานกันหมดเลย
 เหลือคนท้องอยู่คนหนึ่งในหมู่บ้าน แล้วก็เหลือท่าน แล้วเวลานี้มันท้อง ไม่มีใครเลย ท่านต้อง
 ไปช่วย ท่านลงไปเห็นเข้า ไปเป็นหมอดำแย เห็นคนเกิด โอ้โฮ! ท่านกระอักกระอ่วน ตั้งแต่นั้นมา
 ปฏิญาณเลย ไม่ บวชอย่างเดี๋ยวล่ะ

คนเกิด ถ้าจะบอกว่า เราเกิดแบบธรรมชาติ แบบโบราณการเกิด โอ้โฮ! โลกแทบแตกนะ
 โลกธาตุวันไหว แม่ หมอดำแยก็ต้อง โอ้โฮ! คั่นกันคั่นกันกว่าจะออกมา แต่เดี๋ยวนี้มันไปเกิดใน
 โรงพยาบาลหมด ในห้องคลอดหมด ทุกคนไปเกิดที่นั่นหมดเลย มันเลยไม่เห็นตรงนี้กัน
 กลายเป็นเรื่องปกติ แต่เมื่อก่อนนะ การเกิดและการตาย การเกิด พ่อแม่ตายคาท้อง เพราะหมอดำ
 แยไม่เป็น อ้อหืม! คนจะเกิดแต่ละคนไม่ใช่ของง่ายๆ แต่นี้วิทยาศาสตร์เจริญไป ใครเข้ามาก็ยึด
 เข้าห้องคลอดๆ ไม่เกิดแล้วผ่าเลย มันเลยกลายเป็นไม่วิฤติ การเกิดก็เป็นเรื่องสนุกไปเลย แต่
 ก่อนนี้การเกิดนี้วิฤตินะ พ่อแม่ถ้าคลอดไม่ได้ก็ตาย นี่ถ้าคิดเป็นนะ

เวลาคุยกับพระ เมื่อก่อนคุยกับพระเหมือนกัน เราคุยกับพระถึงว่า เรื่องศาสนาเรื่องอะไร
 เรียบอกว่าเรื่องศาสนานะ ย้อนกลับไปสมัย ร.๕ เราคุยกับพระนะ ย้อนกลับไปสมัย ร.๕ สมัย ร.
 ๕ นะ เรือปืนเข้ามาปิด เมืองไทยยังไม่มีใครอ่านหนังสือออกเลย สมัยไพร่ ยังไม่เลิกทาสนะ ไพร่
 พวกทาสไม่มีโอกาสได้อ่านหนังสือ หนังสืออ่านไม่เป็น เมื่อ ๑๐๐ ปีที่แล้วคนส่วนใหญ่อ่านออก
 เขียนได้ไม่มีนะมึง แต่เพราะว่าการล่าเมืองขึ้น การล่าเมืองขึ้น เห็นถึงการศึกษา ไปยุโรป กลับ
 มาถึงพื้นฟูวางรากฐานการศึกษากันขึ้นมา แล้วคิดดูซิว่าคนที่อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้เลยมันก็จะม
 เฉพาะในครอบครัวใช้ใหม่ เฉพาะครอบครัวของใครของมันก็ศึกษากัน แล้วคนส่วนใหญ่ล่ะ

ถ้าเรามองสังคมอย่างนั้นมันจะเห็นภาพของความทุกข์ชัดเจนนะว่า คนมีความทุกข์มันเกิดมาในประเทศอันสมควร เกิดมาแล้วทุกข์ยาก เดียวนี้ใครเกิดมาก็ต้องดิถีเรียนฟรี ๑๒ ปี มันเลยมองภาพเก่าไม่ออก มองภาพอดีตที่เราทุกข์ยากกันมา มองไม่ออก เพราะว่ามันไม่เข้าใจแล้ว ถึงว่าทำไมเป็นอย่างนั้น ทำไมเป็นอย่างนั้น...ก็เอาความเห็น เอาความคิดของเราเข้าไปจับใจ

ถึงบอกว่า หลักการ ถ้าเรื่องศาสนาเริ่มเข้ามาข้างใน มันเป็นเรื่องบุญเรื่องกรรมจริงๆ เลยนะ อย่างพูดถึงอภิญา ถ้าพูดถึงได้ รู้วาระจิต เมื่อก่อนคนเป็นคนป่า แต่คนหนึ่ง กูมีเทคโนโลยีหมดเลย อ้าว! หูทิพย์ก็โทรศัพท์มือถือไง กูเหาะได้ กูมีเครื่องบินพร้อมหมด ไอ้คนอื่นไม่มี แล้วคิดดูซิ คนหนึ่งมีเทคโนโลยีเต็มตัว กับอีกคนหนึ่ง ไอ้พวกนั้นไม่มีอะไรเลย มันก็เลยเป็นเรื่องมหัศจรรย์ แต่เดี๋ยวนี้มีค่าเท่ากันหมดเลย ใครจะเหาะ ซื่อตัวเครื่องบินสิ นี่ไง อภิญาเลยไม่มีความหมายเลย

เราถึงบอกว่า พระพุทธเจ้าถึงบอกอริยสัจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค อันนี้หัวใจศาสนา ถ้าไปเน้นตรงฤทธิ์ง อภิญาไง รู้วาระจิตง เหาะเหินเดินฟ้าง แล้วมันมีประโยชน์อะไร เดียวนี้วิทยาศาสตร์ทำได้หมดแล้ว แต่มันทำเป็นเทคโนโลยีไซ้ใหม่ ไม่ใช่ทำจากหัวใจ ไอ้พวกเราก็ยังง้อย่างนั้นนะ แต่มันไซ้ได้ แต่มึงวิทยาศาสตร์จะคิดขนาดไหน มึงแก้กิเลสไม่ได้ มึงแก้การเกิดและการตายไม่ได้ วิทยาศาสตร์มึงจะโคตรคิดขนาดไหนนะ มึงจะแก้การเกิดการตายไม่ได้เด็ดขาด เพราะจิตมีเกิดมีตาย วิทยาศาสตร์เป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิต การเกิดตายคือจิตปฏิสนธิจิตที่เป็นสิ่งที่มีชีวิต ศาสนาพุทธคงทนต่อการตรวจสอบ ตรวจสอบได้ทุกเวลา เมื่อไหร่ก็ได้ มันมหัศจรรย์ตรงนี้ไง ทีนี้ถ้าพระมีหลักมีเกณฑ์อย่างนี้ปั๊บ มันยึดตรงนี้ได้ ถึงมองไป

โลกไม่อย่างนั้น โลกกลับมองมาง พระถ้ามีคุณธรรมต้องเหาะเหินเดินฟ้า ต้องรู้วาระจิต เราเลยมองเป็นของเล่น ไอ้มันของเล่นนะ เพราะอะไร โช้! หลวงปู่ตี้ออกเลย มึงมาหากุสิ กุทายได้ทั้งนั้นนะ ยิ่งเรื่องเมื่อ ๑,๐๐๐ ปีที่แล้วกูยังชอบใหญ่ เพราะมึงไม่รู้หรือ กุทายได้ทั้งนั้นนะ คือว่าเราไปหาท่านหรือไปหาใครก็แล้วแต่ เขาพยากรณ์มาจริงไม่จริงไม่รู้ จริงไหม ไปหาหมอดู มันคูมึง ทายไปอีก ๑๐ ปีข้างหน้า มันปัดสวะพื้นหน้าบ้านไป มึงเอาเงินมาให้กูเท่านั้นนะ จบ แต่ถ้าจะความจริง เอากันเลย ตรงๆ เลย

นี่พูดถึงการต่อชีวิต เรื่องชีวิต เรื่องการต่อ เพราะว่าอย่างการต่อชีวิตหรือการต่อให้ชีวิต ยืนยาว มีครูบาอาจารย์เราท่านเป็นประโยชน์ ท่านถึงทำง แต่จริงๆ แล้วมันไม่กลัวอะไรง อยู่ก็

ได้ตายก็ได้ มันเรื่องธรรมดา แต่ถ้าอยู่แล้วเป็นประโยชน์ละ อยู่แล้วเป็นประโยชน์ ถ้าตายไปแล้วคือประโยชน์เราก็จบแล้ว ถ้าอยู่ มันเป็นประโยชน์กับเขา ก็อยู่กันไปอย่างนั้น เพราะอยู่หรือตาย พระอรหันต์นะ เวลากิเลสตายไปจากใจแล้ว พระอรหันต์ที่มีชีวิตอยู่ สอุปาทิเสสนิพพาน กับพระอรหันต์ที่ตายไปแล้ว อนุปาติเสสนิพพาน

คูลี เวลาพระพุทธเจ้าพูด “บุญในศาสนาพุทธที่มีบุญมากมีอยู่ ๒ คราว คราวหนึ่ง เราฉันอาหารของนางสุชาดา เราถึงซึ่งกิเลสนิพพาน” กิเลสมันตายไปจากใจ “กับคราวหนึ่งเราฉันอาหารของนายจุนทะ เราถึงซึ่งขันธนิพพาน” ชั้น ๕ ใจ ธาตุ ๔ ชั้น ๕ ใจ

อ้าว! แล้วนิพพานสองหนสามหนเชียวหรือ

ไม่ใช่ นิพพานหนเดียว “คราวที่เราฉันอาหารของนางสุชาดาถึงซึ่งกิเลสนิพพาน” คือพระอรหันต์แล้ว แล้วไปฉันอาหารวันสุดท้ายที่จะนิพพาน ฉันอาหารของนายจุนทะใจ แล้วพระพุทธเจ้าวิตกกังวลขึ้นมาว่า ถ้าไม่พูดไว้ เดี่ยวชาวบ้านเขาจะติเตียนนายจุนทะว่าเพราะฉันอาหารของนายจุนทะแล้วอาหารเป็นพิษ แล้วทำพระพุทธเจ้าตาย กลัวเขาจะติเตียนนายจุนทะใจ พระพุทธเจ้าเลยกันไว้ก่อนว่าเป็นบุญ ฉันเป็นครั้งสุดท้าย สุกรรมัททวะ ที่ว่าฉันไม่ได้ ฉันแล้วไม่ย่อย พระพุทธเจ้าบอกว่าตัดไส้บาตรแล้วอย่าให้ใครฉัน ให้ไปกลบไว้ ไม่ให้พระฉัน กลัวพระป่วยใจ อันนี้พออย่างนั้นปึบ พอฉันเสร็จ ท่านก็เดิน ไปกุสินาราที่ไปนิพพาน คั้นนั้นก็เสีย

แล้วถ้าไม่พูดไว้ คนที่รักพระพุทธเจ้าก็ต้องติเตียนว่าเพราะกินอาหารเป็นพิษ ก็เลยกันไว้ แล้วมันก็เป็นผลอย่างนั้นจริงๆ ด้วย “อานนท์ จำไว้เลย บอกเขา ถ้าคนไม่เข้าใจเขาจะไปตินายจุนทะ บอกว่าอาหารที่ถวายในพระพุทธศาสนาที่มีผลมาก มีอานิสงส์มาก มีบุญมาก มีอยู่ ๒ คราว คราวหนึ่ง เราฉันอาหารของนางสุชาดาแล้วถึงซึ่งกิเลสนิพพาน” คือบรรลุเป็นพระอรหันต์ “กับอีกคราวหนึ่ง เราฉันอาหารของนายจุนทะแล้วเราถึงซึ่งขันธนิพพาน” อ่านแล้วจำแม่นตรงนี้ จำฝังใจเลย เพราะกิเลสนิพพานกับขันธนิพพาน เพราะชั้นมันไม่มี ชั้นไม่ใช่กิเลส ชั้นมันเป็นสิ่งที่สะอาดบริสุทธิ์ แต่มันเป็นสะเก็ด ส่วนของร่างกาย พุดถึงร่างกายเราถ้าไม่มีกิเลส ร่างกายนี้ไม่มี ที่ว่าธรรมกายๆ ธรรมกายคือกายของพระอรหันต์ เพราะจิตมันเป็นพระอรหันต์แล้วมันพอก กายนั้นให้เป็นธรรม ที่นี้พอจิตมันเป็นพระอรหันต์ มันพอก พอพอก จิตมันเป็นพระอรหันต์แล้ว มันอยู่ในร่างกายนั้น มันก็จะล้างตลอด เวลาตายแล้วเผาแล้วกระดูกถึงเป็นพระธาตุใจ

แต่ถ้าเราก็มเหมือนกัน เราอยู่ ๑๒๐ ปีเลย เผา เผาก็เป็นเศษดิน เพราะภูก็มี ความอยากอยู่
 ธรรมดาแต่พอถึงซึ่งกิเลสนิพพาน แล้วพระพุทธเจ้าอยู่มาอีก ๔๕ ปี ๔๕ ปี ฟอกตลอด แล้วพอถึง
 วันสุดท้าย อนุภาติเสสนิพพาน อนุภาติเสสนิพพานไม่ใช่ซะ ไม่ใช่เศษส่วนนะ มันทั้งร่างกาย
 แล้ว ตัวจิตก็เข้าธรรมชาติไปแล้ว ตัวธรรมะนั้นนะ โห้! ถ้าท่านจะอยู่อีกเท่าไรก็ได้ พระพุทธเจ้า
 อยู่อีกเท่าไรก็ได้ ทีนี้เพียงแต่มันเป็นชีวิตแบบอย่าง เพราะ ๘๐ ปี อย่างเช่นหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่น
 ท่านก็เสียชีวิตอายุ ๘๐ แล้วตอนที่อยู่เชียงใหม่ เจ็บหนักแล้วเข้าโรงพยาบาลแมคคอร์มิค แล้ว
 พวกหมอฝรั่งเขาก็กระซิบกับพระเลยบอกว่าไม่รอด ไม่รอด

หลวงปู่มั่นก็นอนอยู่นะ ท่านก็เรียกพระมาถามว่าอย่างไร เขาบอกว่าหลวงปู่มั่นไม่รอด
 หรอด หลวงปู่มั่นบอกว่ากลับเถอะ ไม่ตายหรอด ไม่ตาย อยากรู้ก็ไม่ต้องตาย ก็ออกจากโรงพยาบาล
 ก็ไปอยู่ที่ป่าเปอะ ที่หลวงปู่เจี๊ยะคุณเฒ่าอยู่ ที่ว่าซื่อ นมมาฆให้ฉันนะ

ไม่ตาย หลวงปู่มั่นบอกไม่ตาย ท่านรู้หมด ไม่ตาย แต่หมอบอกไม่รอด ไม่รอด อยากรู้ก็
 ไม่รอด แต่หลวงปู่มั่นบอกกลับเถอะไม่ตาย พอไม่ตาย นี่พูดถึงตอนที่ท่านรู้ของท่านใจ

แล้วพอมานี้ที่บ้านผือ “พระภวานามานะ การแก้จิตมันแก้ยากนะ ผู้เฒ่าจะแก้วะ ก็ปีๆ
 ไม่เกิน ๘๐”

การแก้จิตมันแก้ยากนะ การแก้ความรู้สึก ความรู้สึกจากภายในที่เราเข้าใจผิด เราเห็นผิด
 กัน เราแก้ยาก ฉะนั้น ถ้าคนรู้จริงมันจะแก้ได้ เน้นตลอดนะ แล้วพอถึงที่สุดบ๊ีบ ที่หลวงตาท่านเล่า
 “เราป่วยมาตั้งแต่เมื่อวานแล้วนะ คราวนี้ไม่ต้องรักษา ตาย” เวลาพูดยังแข็งแรง ยังปั้งปั้งอยู่เลยนะ
 แต่คราวนี้ตาย ถึงเวลาที่ตาย แต่เวลาตอนป่วยกระเสาะกระแสะเลย เขาบอกว่าต้องตาย หมอบอก
 เลยต้องตาย ท่านบอกไม่ตาย นี่พูดถึงการทำ ใจมันเป็นธรรมนะ

แต่ที่นี้ไอ้ตรงนี้ เราพูดอย่างนี้บ๊ีบ เราบอกว่า เราจะพูดว่าไอ้เรื่องต่ออายุ เรื่องอะไรนี้มันมี
 แต่ถ้าเราไปคิดตรงนั้นบ๊ีบ มันก็เหมือนกับพวกอภิญาญกับอริยสัง อริยสังมันแก้กิเลส แก้เกิดแก้
 ตาย นี่คือตัวศาสนา ไอ้อายุสั้นอายุยืนมันเป็นผลบุญผลกรรมของแต่ละคน โห้! ถ้าเราเลวๆ อย่าง
 นี้เนาะ ใครบอกให้ตายๆ ไปเถอะ ไม่อยากให้อยู่ไปนานๆ หรอด ไปทำลายคนอื่น ให้รีบๆ ตาย
 เสีย อายุยืนเขายังไม่ชอบ เขายังชอบให้อายุสั้นๆ ด้วย ไอ้คนไม่ดีเขาอยากให้มันไปเร็วๆ แต่มัน

เลือกอายุยืนนะคนอย่างนั้น ไอ้คนดีๆ นะ แหม! บี้ๆ ไป บี้ๆ ไป ไอ้คนที่เขาอยากให้ไปมันไม่ยอมไปสักที

เราจะบอกว่ามี แล้วเราเข้าใจอยู่ เพียงแต่ว่าไม่เอามาเป็นการจุดประเด็นที่มี สำคัญตรงนี้ ตรงกรรมเราแก้กัน เราเห็นมาเยอะ แล้วบางทีอย่างบางอย่างคนเรามันกรรมเก่ากรรมใหม่ มันมาถึงตรงนั้นบี้ มันต้องทำไปกับเขา เพียงแต่ว่าคนมันจะแยกตัวออกมามันต้องเข้มแข็ง

สมัยเรา เราเที่ยวอยู่กับในหมู่เพื่อน ในหมู่เพื่อนนี่นะ กินเหล้าเมายา เล่นการพนันทั้งหมดเลย เราอยู่กับเขาโดยที่ไม่ทำอะไรเลยนะ ไปเที่ยวบาร์กันต้องสั่งน้ำส้มให้เราแก้วหนึ่ง จนเป็นอันที่รู้จักกัน ถ้าเข้าบาร์นะ ต้องมีน้ำส้มแก้วหนึ่งเฉพาะเรา เล่นการพนันทุกอย่าง ไม่เล่น เขาเล่นกันหมด ในหมู่เพื่อนเล่นกันอยู่อย่างนั้นนะ อยู่ในดงเลย อยู่ในดงอบายมุขเลย แต่ตัวเองไม่ทำอะไรกับเขาเลย แล้วอยู่กับเขาได้ มันเห็นมาอย่างนั้นไง ฟีนนะ เวลาจะบอกว่าต้องจริง ถ้าไม่จริง เขาไม่ยอมรับเราหรอก “เฮ้ย! ไม่เป็นไรนิดหน่อย ไม่มีใครรับหรอก” จะไปเที่ยวที่ไหนก็แล้วแต่นะ เราไม่ต้องสั่ง เขาสั่งให้เลย เฉพาะเรา เฉพาะของเราต่างหาก แล้วเขาจะหย่าเปเทมานะ ก็อยู่กับเขาได้หมด

นี่จะพูดถึงเวลาฟีนใจ เราเคยมีประสบการณ์อย่างนี้ ประสบการณ์กระแสนั้นไปอย่างนี้ แล้วเรายืนขวางเขามาคนเดียว โอ้โฮ! แรง เป็นอย่างนี้มาตลอดนะ ไปอยู่บ้านตาดก็เหมือนกัน เวลาเข้าไปบ้านตาด เขาก็ไปประสาเขานะ พระนะ ทำข้อวัตรอะไรก็ไปอย่างนั้น เราก็ทำข้อวัตรกับเขา แต่เราไม่ไปกับเขา พอเสร็จบี้ ภูเข้าทางจงกรม เขาเรียกว่าเหมือนกับอยู่แบบไม่มีพวก อยู่คนเดียว อยู่กับสังคมทั้งสังคมด้วย เรายืนต้านกระแสอยู่คนเดียว เรามองชีวิตเราเป็นอย่างนั้นมาตั้งแต่เด็กๆ แล้วก็ตั้งแต่เที่ยวก่อนบวช แล้วพอบวชแล้วก็ยังเป็นอย่างนั้น มันนิสัยสันดาน เห็นเขาทำผิดแล้วมันรับไม่ได้ คือไม่ยอมผิดกับใคร ใครทำผิด มึงทำไป ภูไม่เอา จะเอาแต่ความจริง ถ้าความจริงนี้ทันทีเลย

เวลาอยู่บ้านตาด ถ้าเป็นข้อวัตรของส่วนรวม ทำเต็มที่เลย แต่ถ้ามันเป็นของส่วนตัว คนเขามีความคิดอะไรขึ้นมาจะทำ เรียกอย่างไรภูก็ไม่ไป ภูไม่สน แต่ถ้าเป็นเรื่องส่วนรวมนะ ข้อวัตรส่วนรวม ของใจของทำส่วนรวม อย่างเช่นน้ำท่าที่เอามาใช้ในส้วม นั่นของเรา ต้องเงิน ต้องช่วยกันดูแล แต่ถ้าเป็นส่วนเขาคิดอะไรเป็นเรื่องพิเศษของเขา ถ้าเป็นเพื่อนสนิทกันหรือเพื่อนที่มี

บุญคุณกันก็ช่วย แต่ถ้าคนอื่น ไม่เอา เพราะมันเสียเวลาภาวนา เราต้องตั้งใจ เราจะได้นั่งสมาธิภาวนา

แต่ที่นี้พอเราเทียบอย่างนี้ปั๊บ เทียบมาที่ว่าเรื่องต่อชีวิตเรื่องอะไรอย่างนี้ มันเป็นเรื่องสังคม กระแสใจ แล้วพอมันมีกระแสขึ้นมา เราก็เห็นไปกับเขา แต่สำหรับพวกเรา อ้าว! ถึงเวลาตายก็ตาย ถึงเวลาอยู่ที่อยู่ มีสติ พระพุทธเจ้าสอนอยู่แล้ว ไม่ประมาท ไม่ให้ประมาทกับชีวิต แล้วเราเร่งของเราพอ

แต่เรื่องอย่างนั้นเราเข้าใจได้ เรื่องต่ออายุเรื่องอะไรเราเข้าใจได้ แต่มันต้องต่ออายุแบบธรรมชาติด้วย ไม่ใช่ต่อแบบโลกๆ เขา ถ้าตอบอย่างนี้ปั๊บ มันก็เป็นแค่พวกฉานโลกีย์ แล้วมันก็อยู่กันไป แล้วอย่างที่คุณเมื่อกี้ อายุสั้นหรืออายุยาวมีประโยชน์อะไร ถ้าโดยธรรมชาติเลย เราพูดบ่อยนะ อย่างเรา พวกเรา สมมุติที่ว่าเราอายุ ๑๐๐ ปี แล้วเราก็ตีแมลงวันอายุมัน ๗ วัน แล้วเกิดมาพร้อมกัน อายุเราสั้นกว่า แมลงวัน พวกแมลงอายุมันกี่วัน ภพหนึ่งของเขา เขาวานานนะ ๗ วันของมัน มันก็ตั้งนานนะ ชีวิตหนึ่งของมัน แล้วชีวิตหนึ่งของเราละ แล้วชีวิตหนึ่งของเขาละ

เทวดานะ เขาไปเที่ยวสวนกัน แล้วมีเทวดาคนหนึ่งมันหมดอายุ มันก็ลงมาใช้ชีวิตหนึ่งชีวิตหนึ่งเลยนะ ตายไป ใช้ชีวิตหนึ่งตายไป กลับไปบนสวรรค์อีก เขาไปเก็บสวนกันยังไม่กลับนะ แล้วเขาถามว่า “เมื่อกี้ไปไหนมา”

“มาเกิดแล้วชาติหนึ่ง”

เพราะในตำราบอกว่ ๑๐๐ ปีของเราเท่ากับเขาหนึ่งวัน ฉะนั้น อายุของเรา ๓๐-๔๐ ปี ไม่ถึงหนึ่งวันของเขา มันเลยไม่แปลกใจ เรื่องนี้ไม่แปลก แล้วอย่างอ่านพระไตรปิฎก เมื่อก่อนมนุษย์อายุ ๘๐,๐๐๐ ปี ใครเชื่อ ใครเชื่อว่ามนุษย์มีอายุ ๘๐,๐๐๐ ปี เชื่อไหม ไม่มีใครเชื่อหรือกว่ามนุษย์อายุ ๘๐,๐๐๐ ปี พระพุทธเจ้าอายุ ๘๐,๐๐๐ ปี แล้วพระพุทธเจ้าเรา ๘๐ ปี แต่ ๘๐,๐๐๐ ปีมันไม่ได้วางศาสนา แต่นี้ ๘๐ ปีวางไป ๕,๐๐๐ ปี

เราคิดอย่างนี้ เรามาคิดถึงคนโบราณสิ เมื่อก่อนเราขุดศพกัน คนโบราณจะร่างกายสูงใหญ่มาก นี่แค่ไม่กี่ร้อยปีนะ แล้วคิดย้อนกลับไปสิ มันถึงเวลาโลกสมดุขของเรามันปรับไปตอนนี้เราก็คิดกันได้แค่นี้ไง เพราะมันถึงเวลาแล้ว คนเรานะ พระพุทธเจ้าบอกเลย ต่อไปลบด้วย ๑ ตลอด ๕,๐๐๐ ปีลบด้วย ๑ จาก ๑๐๐ ปี เหลือ ๘๐ ปี ๘๐ ปี เหลือ ๗๕ ปี ต่อไปมนุษย์จะเหลือแค่

อายุ ๑๐ ปี แล้วมันก็น่าคิดนะ เดียวนี้เด็กๆ เป็นแม่ตั้งแต่เด็กใจ ไม่ใช่เป็นนางสาว เป็นเด็กแล้วเป็นแม่เลย ต่อไปจะเป็นอย่างนั้น แล้วโลกนี้จะเห็นโทษของมัน พอเห็นโทษของมัน แล้วโลกนี้จะปรับสภาพ เรื่องทรัพยากรด้วย เรื่องความเป็นอยู่ของมนุษย์ด้วย แล้วต่างคนต่างกลับมา นี่ในพระไตรปิฎกว่าไว้อย่างนั้น หลวงตาพูดบ่อยแล้วต่อไปทรัพยากรไม่พอ แล้วจะมีปัญหามาก แล้วเด็ก เดียวนี้ละ เด็ก ๑๐ กว่าขวบแต่งงานกันแล้ว แล้วอายุมันจะสั้นไปเรื่อยๆ สั้นไปเรื่อยๆ พอสั้นไปเรื่อยๆ ถึงจุดหนึ่ง มนุษย์จะเริ่มคิดได้ แล้วเริ่มทำคุณงามความดีกัน อันนี้มนุษย์ อายุของมนุษย์ก็จะยาวขึ้นเรื่อยๆ

แล้วไอ้เชื่อหรือไม่เชื่อนี้ละ เวลาเรามาเกิด เราไม่รู้ว่าเป็นเราหรือเปล่า ไอ้เราเวลาามาเกิดเป็นคนคนนั้นยังไม่รู้ว่ากูเป็นคนนี้หรือเปล่า แล้วถึงเวลาที่ไม่เชื่ออยู่อย่างนี้ นี่กิเลสเป็นอย่างนี้ มันจะบังไว้ตลอด เพราะเวลาตายแล้วปั๊บบุพเพนิวาสานุสติญาณ พอจิตเข้าถึงข้อมูลเดิมมันจะรู้ อย่างเช่นพระพุทธเจ้า จากเจ้าชายสิทธัตถะเป็นพระเวสสันดร ย้อนไปไม่มีต้นไม่มีปลาย มันจะเห็นภพเห็นชาติของตัวเอง ถ้าตรงนี้มันไม่มี ถ้าตรงนี้มันขาดไป วิทยาศาสตร์ ถ้าตรงนี้มันขาดไป ปั๊บบันธุกรรมทางจิต แบบพระโพธิสัตว์ต้อง ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย ถ้ามันขาดตอน แสดงว่าพระโพธิสัตว์ต่อกันไม่ได้ พระพุทธเจ้าเกิดไม่ได้

พระพุทธเจ้าจะเกิดเพราะต้องมีบารมี บารมีอันนี้มาจากการสร้างสม เพราะการสร้างสมมันสร้างสมมาแล้วมันขาดตอน ถ้าขาดตอนมันจะต่อเนื่องกันได้อย่างไร

แล้วบอกว่าไม่มี ไม่มีเพราะมึงไม่รู้สิ

พอมันเป็นปัจจุบัน ที่ว่ากิเลสมันร้ายมาก มันบังไว้แค่นี้ไง บังให้เราตั้งแต่ถูกใคร แล้วกูตายแล้วก็จบ มันไม่ได้คิดหรอกว่ามันมีอะไรซับซ้อนไปมากกว่านั้น มันจะมีว่าเราถูกใคร กับว่ากลับบ้าน กลับไปไหน กลับบ้าน

นี่พูดถึงเวลาเราไปให้ความสำคัญอะไร ตรงนั้นมันก็จะ เป็นความรู้สึก เป็นความคิด แต่ถ้าเรารับรู้ไว้ รับรู้ไง ทางไสยศาสตร์ ทางโลก เขาเรียกผลของวิญญูะ วิญญูะเป็นอย่างนี้

พระอรหันต์สมัยพุทธกาลนะ เวลาที่มีอะไรกระทบกระเทือนนะ ท่านไม่ถือกัน นั่นเป็นผลของวิญญูะ ผลของวิญญูะ หมายถึงว่า เราเกิดเราตายกันมามันมีความชอบ มีความชอบ มีความขาดหมาง มันจะมากกระทบกัน ถ้ากระทบแล้วก็แล้วกันไป เหมือนสวะเลย มันลอยไปตามน้ำแล้ว

ก็กระทบกัน แล้วก็แยกกันไป ผลของวิภูฏะไฉ่ ผลของการเกิดการตาย ผลที่เราเกิดมา แต่พอเราเป็นกิเลส พอเป็นเราขึ้นมา มันเสียดศีกศีศรี กระทบกระเทือนกันแล้วยึดมั่นถือมั่น แล้วมีปัญหาต่อกันไฉ่ นี่ผลของวิภูฏะ

ว่าต่อไป หมดแล้วหรือ นี่พูดถึงอันนี้ พูดถึงการต่ออายุ

โยม : (เสียงไม่ชัดเจน)

หลวงพ่อ : มันต่อ ตอนที่ท่านต่อ ท่านพูดจริงๆ ท่านพูดเป็นวงในเลย ท่านพูดเป็นวงในเลย แต่ท่านทำของท่านมีประโยชน์สิ เราคิดเลยนะ เราคิดถึง เช่น หลวงปู่จวน อาจารย์สิงห์ทอง อย่างนี้ ถ้าท่านมีชีวิตอยู่ ประโยชน์จะขนาดไหน

เราอยู่กับพระฝรั่งนะ เวลาคุยกับพระฝรั่ง สนุกกันมาก พระฝรั่งพูดกับเราอย่างไรรู้ใหม่ มันคุยกับเรา บอกถนนสายหนึ่งมีพระอรหันต์ ๓ องค์ จากบ้านตาดนะ ถนนสายอุดร-สกลไฉ่ ต้นทาง หลวงตา ตรงกลาง อาจารย์สิงห์ทอง ถนนเส้นเดียวมีวัดอยู่ มีพระอรหันต์อยู่ถึง ๓ องค์ ฝรั่งมันพูดกับเราเองนะ ทีแรกมันพูดกับเรา เรางงเลยนะ ต้นทางคือวัดป่าบ้านตาด แล้วก็ป่าแก้วชุมพล แล้วก็ไปพรรณนา หลวงปู่ฝั้น ถนนสายเดียวมีพระอรหันต์อยู่ ๓-๔ องค์ ฝรั่งมันพูดอย่างนี้เลยนะเวลามันคุยกับเรา

โอ้! มันคิดอย่างนี้เวีย เพราะตอนนั้นเราอยู่นั้นมีแต่ฝรั่ง สมัยเราอยู่ ฝรั่งเข้ามา แล้วฝรั่งเขาศึกษามาก ถ้าพูดถึงอย่างนี้อยู่มันเป็นประโยชน์มาก เป็นประโยชน์เพราะอะไร เวลาตอบปัญหา มันชัดเจน โช้! เราฟังเทศน์จริงๆ นะ เราฟังเทศน์คนอื่น ประสาเรานะ โทษนะ มันบ้องตัน มันตอบอะไรกันวะ บ้าๆ บอๆ แล้วมันถึงเรา อืม! พูดอะไร ไม่ออก เราก็พูดไป พยายามจะสอน เวลาเสร็จแล้วก็จบ มันจะไม่มีอีกแล้ว มันจะไม่มีอีกแล้ว

แล้วอย่างทีพูดๆ บางทีรู้หมดนะ เพียงแต่ว่า อย่างเช่นครูบาอาจารย์ท่านจะรู้มาหมด การรู้ อย่างนี้มันไม่ได้แก้จิตใจ เพราะจิตแต่ละดวงๆ มันจะมีความแตกต่างกันมาเยอะเยาะไปหมด อ้าว! สมมุติเราเคยเป็นฤษีมาเก่าอย่างนี้ เราก็ชอบเรื่องความสงบ ในชาติก่อนๆ มา เราเป็นอะไรมา อันนี้พวกโยมก็ขึ้นมาทั้งนั้นนะ แต่ละชาติมันก็ฝึใจกันมา เวลาปฏิบัติ ใ้ตรงนั้นมันก็จะออกมา แล้วเวลาคนอื่นสอนก็ อืมๆ มันไม่รู้ตัวหรือ คนทีเกิดๆ มา มันผ่านการเกิดและการตายมา ซบซ้อน พอซบซ้อนขึ้นมาทีตกผลึก พอดตกผลึกมันก็เป็นกิริยาอย่างนั้นนะ

ทีนี้ครูบาอาจารย์ที่เป็น พอเราตกผลึก เราจะแก้อย่างไร คำว่า “แก้” นี่นะ คือแก้ให้ได้ ประโยชน์เขา ไม่ใช่แก้ให้มันมาเข้าสัจจะอย่างนี้เลย ถ้าเข้าสัจจะอย่างนี้ โดยหลักมันเป็นอย่างนี้ ทีนี้โดยหลักเป็นอย่างนี้ใช่ไหม แต่เขามีรสนิยม จริงไหม เขามีรสนิยม เขามีข้อมูลที่ตกผลึก เรา ต้องแก้ไขตรงนั้น จากนั้น เริ่มต้นจากตรงนั้นมา ให้เข้ามาถึงสัจจะอันนี้ให้ได้ แล้วมันแก้ได้ มัน แก้ได้ด้วยอยู่ที่การกระทำแต่ละดวงใจ

แต่ทีนี้ถ้าอาจารย์ไม่เป็น ความตกผลึกในใจนั้นเรื่องหนึ่ง แต่เวลาถูกพูด ถูกพูดสัจจะ กุสอน ตามตำราไป อริยสัจว่าอย่างนี้ๆ แล้วมีมากันได้ไหม

เราถึงพูดไป เวลาพูด ใครไปหานะ “พิจารณากายสิๆ”

ขอลามกลับว่า พิจารณาอย่างไรวะ

โดยสังขรณ์ไป โดยตำรามันมีอยู่จริงไหม ทีนี้เวลาคนมันไม่เป็น เวลาคนที่มันภาวนามา มันมีความตกผลึกมาในใจมัน บางคนพิจารณากาย บางคนพิจารณาเวทนา บางคนพิจารณาจิตใช้ ใหม บางคนพิจารณาธรรม แล้วการพิจารณากายมันก็มีหยาบ มีกลาง มีละเอียดอีก เพราะการ พิจารณาภายในทางของหลวงปู่เจี๊ยะ หลวงปู่เจี๊ยะนี่พระอรหันต์นะ หลวงปู่ชอบ หลวงปู่คำดี พระอรหันต์หมดเลย การพิจารณากายก็ยังมีหยาบละเอียดต่างกัน การพิจารณากายของหลวงปู่ศุขก็ พระอรหันต์เหมือนกัน แต่ไม่ต้องเห็นกาย หลวงปู่ศุขบอกพิจารณากายไม่ต้องเห็นกาย ใช้ธรรม กาย เวทนา จิต ธรรม สภาวธรรมไป การพิจารณากายด้วยกันก็ไม่เหมือนกัน

ทีนี้เวลาเราพิจารณาของเรา เราตั้งให้ได้ เราพิจารณาได้แล้วเราต่อสู้อของเรา เราทำของเรา ไป ฝรั่ง ถ้าคนเป็นมันจะวัดผลได้ วัดผลได้คือว่า ผลของสมาธิอย่างหนึ่ง ผลของปัญญาอย่าง หนึ่ง ผลของสมาธิมันสงบมีความสุขอย่างหนึ่ง แล้วคิดว่าเป็นธรรม

ผลของธรรม ที่พูดตอนเช้า สำรอกออก ผลของธรรมต้องสำรอกกิเลสออก ผลของสมาธิ คือความสงบสุข ผลของธรรมคือสำรอกกิเลสออก วัดผลได้ ตอนวัดผลได้ จะวัดผลได้ต้องคน รู้จักผล ถ้าคนไม่รู้จักผล เอาอะไรไปวัดผล ฉะนั้น เราถึงพูดบ่อย ว่างๆ ว่างๆ อย่างนี้ โอ้โฮ! กูเบื้อ ฉิบหายเลย กูเบื้อ ว่างๆ อะไรวะ ว่างๆ อะไรวะของมีง มันวัดผลได้ มันพูดได้ มันต้องทำได้ แล้วถ้า คนมันไม่เคยทำมันพูดไม่ได้

อันนี้เราเกิดมาพบพระพุทธศาสนา อันนี้สำคัญ สำคัญมากๆ แล้วต่อไปมันจะหมดไปเรื่อยๆ มันเหลือแต่สังขะ เหลือสังขะคือทฤษฎี “ต้องเป็นอย่างนั้นๆ” ก็ว่ากันไปปากเปียกปากแฉะ มันก็เหมือนกับวาสนาของคน มันจะเรียวแหลมไปเรื่อยๆ ถ้าเราคิดอย่างนี้แล้ว อย่างข้างนอก อย่างที่ว่าโยมพูดมาว่าไปเห็นทั้งหมดเลย แล้วมันลึกกลับยิ่งกว่านี้อีกนะ ไปคูสิ อย่างการต่อไปคูศาลต่างๆ เวลาเขาเข้าเจ้าเข้าทรงกัน โอ้โฮ! คุณ่าเชื่อถือ แล้วมาดูพระ โอ้โฮ! หัวโล้นๆ ไม่เห็นมีอะไรเลย มันน่าเชื่อถือตรงไหนนะ เวลาพูดอะไรไปก็แค่นั้นนะ แต่ของเขามีท่ามีทาง มันน่าเชื่อถือ แต่สำหรับเรานะ ละครนะ

เราเคยพูดนะ แต่เราเป็น เพราะเราบวชใหม่ๆ เราก็ไปอยู่ บวชใหม่ๆ หัวหน้าเขาพาไปฉันตามเวลาเขามีงานประจำปี ศาลเจ้าต่างๆ เราก็ไปฉันมาแล้ว แต่เราคิดในใจ เราโตมาแล้วนะ เราคิดในใจนะ เวลาฉันนะ ถ้ามีเงินจริงมีงกักันเองสิ มีงต้องนิมนต์พระมาทำห่าอะไรวะ ไอ้พวกพระที่เข้าทรงนะ มีงก็ทำพิธีกันไป มีงก็ทำได้ ทำไมต้องนิมนต์พระมาด้วยวะ

แล้วเวลาเขาจะเข้าทรง เวลาเขาพูด มันก็นี้แหละ ชุมนุมเทวดา มีเหมือนพระเรานี้แหละ เอาหลักบาลีของพระไปใช้ ทีนี้เพียงแต่เราไปมอง มันแบบว่า ประสาเรา มันแบบโลก มันครึกครื้น พอเรื่องธรรมะมันจืดสนิท

แล้วถ้าพระนี่นะ สำหรับเรา อย่างเราพูดได้ทั้งวัน เพราะธรรมะมันออกมาเรื่อยๆ แต่ถ้าเป็นธรรมดานะ เรานี่นะ สมมุติเราไปจำใครมา เราจะพูดได้ออย่างนี้จะไม่เกินปี ปีต่อๆ ไปมันพูดซ้ำพูดซากๆ แล้วยังอย่างเช่นเรามีกิเลสเยอะ วันนี้โกหก พรุ่งนี้โกหก โทกไปเรื่อยๆ โทกไปโทกมาจนไม่รู้ว่ากูโกหกไว้ตรงไหนบ้าง ไอ้โกหกๆ พันกันยุ่งไปหมดเลย ธรรมะเราฟังมาเป็นอย่างนั้น วันนี้ก็โกหกไปหน่อยหนึ่ง พรุ่งนี้ก็โกหกไปอีกหน่อยหนึ่ง คือสอนไปอย่าง สอนไปอย่าง ไอ้คำสอนมันพันกันไปพันกันมา เฮ้ย! มีงสอนอย่างไรวะ คำสอนมีงไปไหน

แต่ถ้าเป็นธรรมนะ มันมีระดับของมัน มันมีสมาธิ มีปัญญา แล้วก็มีโศดาบัน สกิทาคามี อนาคตามีขึ้นไป คือว่าพูดคำเดียวกันนี้แหละ แต่อธิบายได้เป็นชั้นๆ คือคนปฏิบัติมันมีชั้นๆ วุฒิภาวะไง จิตมันจะพัฒนาขึ้นไปเป็นชั้นๆ ทีนี้พอพูด ถ้ามันเป็นจริงมันจะไปเลย เห็นเลย เวลาพูดธรรมะเหมือนเครื่องบินเลย แท้ก็ขึ้นแล้วขึ้นเลย ถึงที่สุดเลย

ที่นี้พอถึงที่สุด ไอ้คนฟังไม่เข้าใจอีกล่ะ คนฟังมันนึกว่าเครื่องบินมันจะวิ่งอยู่บนลานไม้
ไปไหนไปไหน ก็ธรรมดาต้องเป็นอย่างนี้ พอเห็นขึ้นไป เฮ้ยๆ ผิดๆ

เฮ้ย! กูจะขึ้น กูจะบิน ไอ้บ้า

โลกคิดได้เฉพาะบนโต๊ะ แต่ธรรมดาของมันขึ้นไป เหมือนเรือบรรทุกเครื่องบิน พอมันพ้น
จากเรือไปมันก็ขึ้นฟ้า เราเจอบ่อย พวกนักปราชญ์มา โอ๊ย! พุดซ้าๆ เก๋าๆ มันไม่รู้หรือว่าคำพูด
มันไม่ได้เก๋า มันพูดแล้วมันเป็นคนละชั้นตอนกัน

มีอะไรใหม่ ไม่มีอะไรจะจบ จบแล้ว เอวัง